הויז צו הויז זאמלונג פאר דער אידישער פאָלקס-ביבליאָטעק היינטיקן זונטאג

וואָלונטירן זיינען געבעטן קומען אין ביבליאָטעק

זון אויפגאנג — 7.29.
זון אונטערגאנג — 5.56.

די איינציקע אידישע צייטונג אין מערב קאנאדע עטאבלירט אין 1910 דערשיינט

יעדן טאג

דאס אידישע וואָרט

THE ISRAELITE PRESS

THE GATEWAY OF THE WEST

וועטער: קלאר און מילד

The Only Jewish Newspaper in Western Canada Established 1910. Published DAILY

Vol. 20, No. 38. Winnipeg, Friday Feb. 21, 1930. Published daily except Saturday and Sunday.

פרייטאג כג שבט, תר"ץ.

אנב - אזרחא

פון מארס

די איך ארבעטער פון ארץ ישראל און מיר

איינע פון די כאראקטעריסטישסטע שטריכן פון דעם אידישן ישוב אין ארץ־ישראל בכלל, און פון דעם ארבעטנדיקן ישוב בפרט, איז דער באוואוסטזיין פון דער גרויסער וויכטיקייט פון אלץ וואס ווערט דארטן אויפגעטאן, — ווי קליין און ווי נישטיק די זאך זאל ניט אויסזען אין די אוגן פון דעם זייטיקן מענשען.

אזוי, דאכט זיך, האט אמאל געשריבן אין אן ארטיקל אין "דאס אידישע וואָרט" דר. י. שאפירא, וועכער האט אליין פארבראכט א געוויסע צייט אין ארץ־ישראל, און איז א באלויבטער ערות.

אגב, ווערט דער דאזיקער פאקט באשטעטיקט פון א סך אנדערע קוואלן, און די דאזיקע באשטעטיקונג קומט אפילו אהער צו אונז אין די פערזאנען פון די שלוחים פונ'ם ארבעטנדיקן ארץ־ישראל, וועלכע פרובירן אפילו ניט צו מינימיזירן די גרויסע באדייטונג פון דער ארבעט וואס ווערט געטאן פון די וואס זיי פארטרעטן...

* * *

איינציקע פון אונז קאן עס אפשר אויסזעען אביסל פריקרע. אט די אנערקענונג און באטאנונג פון דער איינענער חשיבות.

מיר מוזן אבער געדיינקען, אז די וואס האבן געהייליקט זייערע לעבנס פאר'ן איבערבוי פון דעם אידישן לעבן אויף נייע נאציאנאלע און סאציאלע יסודות, האבן אויף זיך געגומען א קאלאסאלע אויפגאבע, וואס פארערט אידעאליזם, איבערגעגעבנהייט און מסירת־נפש.

און די כחות זיינען זייער באשריינקט אין כמות (קוואנטיטעט), ווי גרויס זיי זאלן ניט זיין אין איכות (קוואליטעט).

קיין קלאסאלע דערגרייכונגען מיט איין שפרונג קאן מען אונטער אזעלכע אומשטענדן ניט מאכן. מען מוז גיין בהדרגה, שטופנווייז, דורך א סכום פון קליינע, אפשר נישטיקע דערגרייכונגען, וואס קאסטן שווערע קרבנות, מוז מען אנזאמען באוועגן זיך צום גרויסן ציל וואס מען האט פאר זיך אוועקגעשטעלט.

און וואו וואלטן זיי סיידן געגומען די גוואלדיקע כחות און די נויטיקע באגייסטערונג, וועלן ניט אט די פרייד פון שאפן, וועלן ניט אט דער באוואוסטזיין פון גרויסער חשיבות פון יעדן קליינעם שריט וואס ווערט געמאכט פאראויס?

* * *

יעדער שריט אזא, ווי קליין ער זאל ניט זיין, פילן זיי, אז ער דערגעענטערט זיי איין אוויפיל צום ציל.

אין אט דער אנערקענונג שעפן זיי זייער ענערגיע און זייער אויסדויער. קראפט, און דאס גיט זיי די כחות צו טאן די קליינע ארבעטן, וואס זיינען דער יסוד פון גרויסע דערגרייכונגען.

איך האב שוין אמאל גערעדט וועגן דעם ענין: עס איז ניט אזא גרויסע העל־דישקייט צו גיין קעמפן אויף באריקאדעס פאר א רעוואלוציע, ווי צו ארבעטן פאר דער זעלבער רעוואלוציע טאג־טעגלאך פאר יארן און יארן מיט א האמער און פיקע אויף שאסייען, אדער טריקענען גע־פערלאכע זומפן פאר א רעוואלוציע.

און אונזערע אידישע ארבעטער אין ארץ־ישראל קעמפן פאר דער רעוואלוציע אינ'ם אידישן לעבן, ווי זיי פארשטייען זי, אויף דעם שווערסטן און אממערסטן אויסמאטרנדיקן וועג, — און זיי וואלטן עס ניט געקאנט טאן, ווי זיינען דער כוח פון גרויסע דערגרייכונגען.

איך האב שוין אמאל גערעדט וועגן דעם ענין: עס איז ניט אזא גרויסע העל־דישקייט צו גיין אויף באריקאדעס פאר א רעוואלוציע, ווי צו ארבעטן פאר דער זעלבער רעוואלוציע טאג־טעגלאך פאר יארן און יארן מיט א האמער און פיקע אויף שאסייען, אדער טריקענען גע־פערלאכע זומפן פאר א רעוואלוציע.

און אונזערע אידישע ארבעטער אין ארץ־ישראל קעמפן פאר דער רעוואלוציע אינ'ם אידישן לעבן, ווי זיי פארשטייען זי, אויף דעם שווערסטן און אממערסטן אויסמאטרנדיקן וועג, — און זיי וואלטן עס ניט געקאנט טאן, ווי זיינען דער יסוד פון גרויסע דערגרייכונגען.

איך האב שוין אמאל גערעדט וועגן דעם ענין: עס איז ניט אזא גרויסע העל־דישקייט צו גיין אויף באריקאדעס פאר א רעוואלוציע, ווי צו ארבעטן פאר דער זעלבער רעוואלוציע טאג־טעגלאך פאר יארן און יארן מיט א האמער און פיקע אויף שאסייען, אדער טריקענען גע־פערלאכע זומפן פאר א רעוואלוציע.

אין אונזערע אידישע ארבעטער אין ארץ־ישראל קעמפן פאר דער רעוואלוציע אינ'ם אידישן לעבן, ווי זיי פארשטייען זי, אויף דעם שווערסטן און אממערסטן אויסמאטרנדיקן וועג, — און זיי וואלטן עס ניט געקאנט טאן, ווי זיינען דער יסוד פון גרויסע דערגרייכונגען.

מיר מוזן אבער געדיינקען, אז די וואס האבן געהייליקט זייערע לעבנס פאר'ן איבערבוי פון דעם אידישן לעבן אויף נייע נאציאנאלע און סאציאלע יסודות, האבן אויף זיך געגומען א קאלאסאלע אויפגאבע, וואס פארערט אידעאליזם, איבערגעגעבנהייט און מסירת־נפש.

און די כחות זיינען זייער באשריינקט אין כמות (קוואנטיטעט), ווי גרויס זיי זאלן ניט זיין אין איכות (קוואליטעט).

קיין קלאסאלע דערגרייכונגען מיט איין שפרונג קאן מען אונטער אזעלכע אומשטענדן ניט מאכן. מען מוז גיין בהדרגה, שטופנווייז, דורך א סכום פון קליינע, אפשר נישטיקע דערגרייכונגען, וואס קאסטן שווערע קרבנות, מוז מען אנזאמען באוועגן זיך צום גרויסן ציל וואס מען האט פאר זיך אוועקגעשטעלט.

און וואו וואלטן זיי סיידן געגומען די גוואלדיקע כחות און די נויטיקע באגייס־טערונג, וועלן ניט אט די פרייד פון שאפן, וועלן ניט אט דער באוואוסטזיין פון גרוי־סער חשיבות פון יעדן קליינעם שריט וואס ווערט געמאכט פאראויס?

* * *

יעדער שריט אזא, ווי קליין ער זאל ניט זיין, פילן זיי, אז ער דערגעענטערט זיי אויף אוויפיל צום ציל.

אין אט דער אנערקענונג שעפן זיי זייער ענערגיע און זייער אויסדויער. קראפט, און דאס גיט זיי די כחות צו טאן די קליינע ארבעטן, וואס זיינען דער יסוד פון גרויסע דערגרייכונגען.

איך האב שוין אמאל גערעדט וועגן דעם ענין: עס איז ניט אזא גרויסע העל־דישקייט צו גיין קעמפן